

De andere kant van de steen

Zondag 5 april 2026, Christus Triumfatorkerk, Pasen

Voorganger ds. Jaap van den Akker

Lezingen: Lucas 24: 1-12

m.m.v. Christian Hutter (orgel en vleugel), Pieter Coumans (trompet) en Annika Kruithof (zang)

Voor de dienst zingen we paasliederen

- 'Ik zeg het allen dat Hij leeft' (Lied 642: 1, 7 en 8)
- Solo: 'Groen ontluikt de aarde' (Lied 625)
- 'Weet je dat de lente komt' (Hemelhoog 207)

KOMEN

- Welkomstwoord
- Aanvangslied: 'Dit is de dag' (632: 1 en 3)
- Moment van Stilte Begroeting en bemoediging
- Bij de paaskaars
- Psalm van de zondag: Psalm 98: 1 en 3
- Kyriegebed

Jij die ons op handen draagt.

Jij draagt ons heen door al wat de dood is.

Jij geeft ons nieuwe hoop.

Een nieuwe dageraad.

Een nieuw geluid klinkt op.

Jouw Geest geeft ons vleugels,

nieuwe kracht om door te gaan.

Jij geeft aan ons bestaan een nieuw visioen en

doet ons opstaan,

zodat wij niet dood door het leven gaan.

Uitnodiging tot leven dat ben Jij!

(Marinus van den Berg: Opstanding)

- Glorialied: 'Geprezen zij de Heer' (Hemelhoog 171: 1 en 2)

WOORD

- Met de kinderen

Gebed

Locatie Jeruzalem

Filmpje

Projectlied: 'Met deze verhalen gaan wij richting Pasen'

- Schriftlezing: Lucas 24: 1-12
- Lied: 'De Heer is waarlijk opgestaan' (AWN I, 27)
- Preek

Een steen.

Ik heb een steen meegenomen.

Je kunt er veel mee doen.

Een straatje leggen. Een huis bouwen. Als opstapje gebruiken.

Je kunt er ook je onvrede mee uiten. Een raam in gooien of zo. Of ermee dreigen bij een protestactie.

Je kunt er ook aan ergeren. Zo'n half naar bovenliggende stoeptegel, waar je over struikelt. Hij kan zelfs ongelukkigen veroorzaken. Voor je het weet verstep je je en ga je door je enkel. In het Grieks heet zo'n steen een *skandalon*. Een struikelsteen. Ons woord voor schandaal komt er vandaag.

Een steen die je zomaar letterlijk of figuurlijk onderuit kan halen.

Een steen kan je ook zwaar op de maag liggen. Om zorgen die je hebt.

Of op je hart. Al je verdrietig bent. Of angstig

Omdat je je werk niet meer aankunt. Om zorgen om je ouders of je kinderen, onzekerheid over je toekomst of je relatie. Van die vervelende stenen die zwaar op je gemoed drukken. Een ernstige ziekte, een grote teleurstelling, eenzaamheid. Zo'n steen staat symbool voor alles dat je leven moeilijk maakt. Zo'n zware steen. Zo'n steen op je maag heet in het Grieks een *lithos*. Een zware betonbalk, waar je niet onderuit kunt komen.

Dat woord, lithos, is ook het woord voor de zware steen die voor het graf van Jezus is gerold.

Soms drukt een angst zo zwaar op je, dat het je gevangenhoudt. Verlamt. Zorgen om hoe het gaat in de wereld. Om je eigen gezondheid, of die van een geliefde.

Als of er een zware grafsteen op je ligt. Een steen waar je onderligt er waarop geschreven staat: ik ben ontgoocheld, ik heb geen moed meer, ik weet het niet meer, ik ben bang...

Over die steen gaat het vandaag. De steen voor het graf is de zwaarst denkbare steen.

De steen die het leven onmogelijk maakt. De steen die het licht tegenhoudt. Die dingen verborgen houdt die we liever niet laten zien. De deksel op de beerput.

“Wie kan voor ons de steen van het graf weggrollen?” vragen de vrouwen zich af op die eerste dag van de week. Dat is de vraag voor iedereen die leeft met een steen op z'n maag. Wie kan deze steen weggrollen?

De vrouwen - het zijn Maria van Magdala, Johanna, Maria, de moeder van Jakobus, en nog een aantal andere vrouwen. Ze hebben gezien hoe Jozef van Arimathea toestemming kreeg om Jezus te begraven. Ze zijn deze Jozef gevolgd naar het graf op Goede Vrijdag, En op de sabbat, Stille zaterdag, hebben ze de voorgeschreven rust in acht genomen. Raar eigenlijk dat ze dat nu pas bedenken. Op vrijdag hebben ze al geurige olie en balsem bereid, om het lichaam te balsemen – zoals toen gebruikelijk was. En nu denken ze pas aan die steen, die het onmogelijk maakt om überhaupt te balsemen. Of is het omdat zij ook zo'n steen op hun maag hebben? ? Of is dat omdat die steen veel meer is dan een grafsteen en vandaag symbool voor staat voor een doorgang. Het is eerder een grenssteen dan een sluitsteen. Deze steen heeft twee zijden. Een kant van het leven en een kant van de dood.

Hoe dan: ook het probleem lost zichzelf op. De steen is al weggerold.

Dat is Pasen. De scheidslijn tussen dood en leven is doorbroken. De steen die dood vasthield. De steen die het licht tegenhoudt. De steen die het rijk van het duister in stand houdt. Die steen is weg. En op al die plekken waar deze wereld duister is geworden, kan nu opeens het licht schijnen.

Alhoewel... dat licht is bij de vrouwen nog niet doorgebroken. Zij voelen die steen nog op hun maag. Ze lopen het graf in en vinden Jezus niet. En ze snappen het niet. Het duister houdt hen nog gevangen. Wat nu? Hoe kan dat? Staan ze ons zelfs niet toe onze overleden vriend te verzorgen?

Dan zien ze het licht.

Tenminste. Er zijn op eens twee mannen in blinkende gewaden. Lucas gebruikt het woord engel niet, maar het is duidelijk dat deze mannen vertegenwoordigers zijn van de andere kant van de

steen. Van Licht en Leven. Hemelse boodschappers die weten, vertellen en met hun verschijning laten zien dat het duister is verdreven en de macht van de dood is gebroken.

‘Hij is niet hier, Hij is uit de dood opgewekt.’

Volstrekt logisch. Als je het verhaal kent en gelooft. Jezus, de levende, is niet te vinden op het kerkhof of in een graf. ‘Waarom zoeken jullie de levende bij de doden?’

Net als deze vrouwen bij het graf, de eerste getuigen van de opstanding – moeten ook wij op weg geholpen worden in dit wonder. We moeten achter de steen kijken. En het moet ons worden aangezegd:

Daar waar wij ons te vaak en te makkelijk bij de feiten neerleggen, daar zegt Pasen ons: nee, niet. Niet het gaat nu eenmaal altijd zo. Niet de sterkste wint altijd. Niet naar de grootste mond wordt geluisterd. Niet wat maak het nu uit wat ik er van vindt, of wat kan ik er aan doen. Nee, niet veilig blijven zitten achter je steen, blijven zitten in de negativiteit, maar opstaan en verdergaan.

Die steen is niet weggerold om Jezus eruit te laten, welnee. Geen steen houdt Jezus tegen, dat horen we nog wel bij de verschijningsverhalen. Nee, die steen is weggerold om ons naar binnen te laten kijken achter de steen, zodat we het zelf zien: het rijk van de dood is leeg. Jezus is niet dood, hij leeft.

En waarom ontdekken deze relatief onbekende vrouwen dat als eerste? Maria van Magdala die kennen we, maar die anderen niet of nauwelijks. Omdat zij tenminste gaan. Zij komen in beweging. Zij gaan kijken. Zij zetten hun liefde voor Jezus om in daden. Zodra de religieuze regels het toelaten, bij de opgaande zon op de eerste dag van de week gaan ze en durven ze kijken aan de andere kant van de steen. En zien ze: hier is hij niet. Dat is het begin. En de vraag echoot in hun oren: Wat zoeken we de levende bij de doden?

Die mannen van het eerste uur zitten nog thuis te sippen – of liggen nog in bed.

Pasen is geen toverwoord. Het is een weg die lang kan duren. Ook de vrouwen bij het graf hebben tijd nodig. Ze waren geschrokken, ze waren bang en het heeft een hele tijd geduurd voordat zij opnieuw geloofden in het leven.

Deze vrouwen zetten voor ons de eerste stap. Zij durven voorbij de steen te kijken. Zij blijven niet voor het graf staan, zij gaan het graf binnen. Wie Pasen wil ervaren moet bereid zijn in het graf van zijn leven binnen te treden. Leven begint waar ik fouten kan toegeven en zwakheden kan aanvaarden. Leven begint, waar ik voor mezelf en voor anderen kan toegeven dat het goede in ons toch steeds sterker is dan het kwade.

Dát kunnen geloven brengt ons tot de tweede stap. We moeten het graf van ons leven binnentreden om opstanding te ervaren, zeker, maar wij mogen daar niet blijven zitten. “Hij gaat u voor naar Galilea, daar zullen jullie Hem zien.”

Pasen richt onze blik vanuit het graf, vanuit de negativiteit, naar voren, naar een nieuwe toekomst. Wat zit ons in de weg. Welke stenen moeten worden weggerold, van oude wonden of gewoonten die we niet kunnen of willen loslaten? Pasen doorbreekt dit spel. Opgewekt worden, opstanding betekent opstaan tegen alle hindernissen die het leven begrenzen of vernietigen. Dan kan je leven veel vrijer en ruimer worden.

Daar gaat het om vandaag.

Dat we gaan in het spoor van deze vrouwen en eindelijk durven kijken áchter de steen.

Om zo te ontdekken dat daar het leven is. Dat daar een land van ongekende mogelijkheden klaar ligt.

Dat daar het leven verder gaat waar het hier soms dreigt op te houden.

Zelfs als iedereen zegt dat het maar kletspraat is en ze je niet durven geloven. Wees dan tenminste Petrus. En nieuwsgierig genoeg om over je eigen schaduw heen te stappen en te gaan en je te verwonderen.

Wat daar begint het. Opstaan, gaan en je verwonderen.
Kijk voorbij de steen en verwonder je. Komt uit. Kom uit en wordt geboren.
Amen

- Muzikaal intermezzo door Orgel en trompet: Andante et Allegro van J. Guy Ropartz

ANTWOORD

- Lied: 'Sta op een morgen ongedacht (Lied 630: 1 en 2)
- Dankgebed, voorbeden, Stil gebed, Onze Vader
- Inzameling van de gaven
Tijdens de collecte solozang: 'Tussen waken, tussen dromen' (Lied 631)

GAAN

- Slotlied: 'U zij de glorie' (Lied 634)
Zie, de steen is weggerold
en staat niet langer waar hij stond.
Niets staat nog op zijn oude plaats,
niets is nog wat het was.
Zie, het graf is niet langer graf,
dood is niet meer dood,
einde is niet langer einde,
niets is nog wat het was.
Zie, Hij is opgestaan,
Zoek hem niet bij de doden.
Ga met hem, voor het leven, de wereld in.
Hij gaat ons voor.
- Zegen